

1578

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 5 października 2011 r.

w sprawie mocy obowiązującej Protokołu o wybuchowych pozostałościach wojennych do Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki (Protokół V), sporządzonego w Genewie dnia 28 listopada 2003 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że na podstawie ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o ratyfikacji Protokołu o wybuchowych pozostałościach wojennych do Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki (Protokół V), sporządzonego w Genewie dnia 28 listopada 2003 r. (Dz. U. Nr 81, poz. 438), Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej dnia 1 lipca 2011 r. ratyfikował wyżej wymieniony protokół.

Zgodnie z art. 5 ust. 3 Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki¹⁾, Protokół wszedł w życie dnia 12 listopada 2006 r.

Zgodnie z art. 5 ust. 4 Konwencji, w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej Protokół wchodzi w życie dnia 26 marca 2012 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1) następujące państwa stały się stronami Protokołu, wyrażając swoją zgodę na związanie nim w podanych niżej datach:

Republika Albanii	12 maja 2006 r.
Królestwo Arabii Saudyjskiej	8 stycznia 2010 r.
Związek Australijski	4 stycznia 2007 r.
Republika Austrii	1 października 2007 r.
Królestwo Belgii	25 stycznia 2010 r.
Republika Białorusi	29 września 2008 r.
Bośnia i Hercegowina	28 listopada 2007 r.
Federacyjna Republika Brazylii	30 listopada 2010 r.
Republika Bułgarii	7 listopada 2005 r.
Republika Chile	18 sierpnia 2009 r.
Chińska Republika Ludowa ²⁾	10 czerwca 2010 r.
Republika Chorwacji	7 lutego 2005 r.
Republika Cypryjska	11 marca 2010 r.

Republika Czeska	6 czerwca 2006 r.
Królestwo Danii	28 czerwca 2005 r.
Republika Dominikańska	21 czerwca 2010 r.
Republika Ekwadoru	10 marca 2009 r.
Republika Estońska	18 grudnia 2006 r.
Republika Finlandii	23 marca 2005 r.
Republika Francuska	31 października 2006 r.
Republika Gabońska	22 września 2010 r.
Gruzja	22 grudnia 2008 r.
Republika Gwatemali	28 lutego 2008 r.
Republika Gwinei Bissau	6 sierpnia 2008 r.
Królestwo Hiszpanii	9 lutego 2007 r.
Republika Hondurasu	16 sierpnia 2010 r.
Republika Indii	18 maja 2005 r.
Irlandia	8 listopada 2006 r.
Republika Islandii	22 sierpnia 2008 r.
Jamajka	25 września 2008 r.
Republika Kamerunu	7 grudnia 2010 r.
Kanada	19 maja 2009 r.
Państwo Katar	16 listopada 2009 r.
Republika Korei	23 stycznia 2008 r.
Republika Kostaryki	27 kwietnia 2009 r.
Republika Liberii	16 września 2005 r.
Księstwo Liechtensteinu	12 maja 2006 r.
Republika Litewska	29 września 2004 r.
Wielkie Księstwo Luksemburga	13 czerwca 2005 r.
Republika Łotewska	16 września 2009 r.
Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	19 marca 2007 r.
Republika Madagaskaru	14 marca 2008 r.
Republika Mali	24 kwietnia 2009 r.
Republika Malty	22 września 2006 r.
Republika Mołdawii	21 kwietnia 2008 r.
Królestwo Niderlandów	18 lipca 2005 r.
Republika Federalna Niemiec	3 marca 2005 r.
Republika Nikaragui	15 września 2005 r.
Królestwo Norwegii	8 grudnia 2005 r.
Nowa Zelandia ³⁾	2 października 2007 r.

¹⁾ Tekst Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki, sporządzonej w Genewie dnia 10 października 1980 r., został ogłoszony w Dz. U. z 1984 r. Nr 23, poz. 104 oraz z 2007 r. Nr 85, poz. 566.

²⁾ Protokół V ma zastosowanie także w odniesieniu do Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong i Specjalnego Regionu Administracyjnego Makao.

³⁾ Protokół V ma także zastosowanie w odniesieniu do Tokelau.

Islamska Republika Pakistanu	3 lutego 2009 r.	Republika Słowenii	22 lutego 2007 r.
Republika Panamy	29 listopada 2010 r.	Stany Zjednoczone Ameryki	21 stycznia 2009 r.
Republika Paragwaju	3 grudnia 2008 r.	Stolica Apostolska	13 grudnia 2005 r.
Republika Peru	29 maja 2009 r.	Konfederacja Szwajcarska	12 maja 2006 r.
Republika Portugalska	22 lutego 2008 r.	Królestwo Szwecji	2 czerwca 2004 r.
Federacja Rosyjska	21 lipca 2008 r.	Republika Tadżykistanu	18 maja 2006 r.
Rumunia	29 stycznia 2008 r.	Republika Tunezyjska	7 marca 2008 r.
Saint Vincent i Grenadyny	6 grudnia 2010 r.	Ukraina	17 maja 2005 r.
Republika Salwadoru	23 marca 2006 r.	Wschodnia Republika Urugwaju	7 sierpnia 2007 r.
Republika Senegal	6 listopada 2008 r.	Republika Węgierska	13 listopada 2006 r.
Republika Sierra Leone	30 września 2004 r.	Republika Włoska	11 lutego 2010 r.
Republika Słowacka	23 marca 2006 r.	Zjednoczone Emiraty Arabskie	26 lutego 2009 r.

2) wyrażając swoją zgodę na związanie Protokołem, podane niżej państwa złożyły następujące oświadczenia:

Stany Zjednoczone Ameryki

Rozumieją, że:

„W rozumieniu Stanów Zjednoczonych Ameryki Protokół V nie zawiera niczego, co by mogło wykluczyć przyszłe porozumienia dotyczące rozwiązywania konfliktów zbrojnych lub udzielania pomocy z tym związanej, mające na celu ustalenie odpowiedzialności na podstawie artykułu 3, w sposób, który jest zgodny z podstawowym duchem i celem Protokołu V.”

Stolica Apostolska

„Przystępując do Protokołu w sprawie wybuchowych pozostałości wojennych (ERW) załączonego do Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki (Konwencja CCW), przyjętego dnia 28 listopada 2003 r. na spotkaniu państw-stron Konwencji CCW, Stolica Apostolska, jak to uczyniła w dniu 16 czerwca 1997 r., kiedy to przystąpiła do Konwencji oraz jej pierwszych czterech Protokołów, „zgodnie ze swoją właściwością oraz szczególną sytuacją Państwa Watykańskiego, zamierza ponowić swoją zachętę skierowaną do Wspólnoty Międzynarodowej, aby nadal podążała drogą zmniejszania ludzkiego cierpienia powodowanego konfliktami zbrojnymi”.

Przyjęcie Protokołu V potwierdziło, że Konwencja CCW jest „skierowanym w przyszłość żywym instrumentem” międzynarodowego prawa humanitarnego, mającego na celu rozwiązywanie problemów wynikających ze współczesnych konfliktów zbrojnych i poprawę skuteczności ochrony ludności cywilnej i żołnierzy znajdujących się w takich sytuacjach. Chociaż można było mieć nadzieję, że Protokół będzie bardziej zdecydowanie reagował na problemy wynikające z wybuchowych pozostałości wojennych, przyjęcie niniejszego dokumentu stanowi ważny wielostronny instrument kontroli zbrojeń w celach humanitarnych, umożliwiający wezwanie państw do odpowiedzialności za wybuchowe pozostałości wojenne i szkody przez nie spowodowane.

The United States of America

Understanding:

„It is the understanding of the United States of America that nothing in Protocol V could preclude future arrangements in connection with the settlement of armed conflict, or assistance connected thereto, to allocate responsibilities under Article 3 in a manner that respects the essential spirit and purpose of Protocol V.”

The Holy See

„In acceding to the Protocol on Explosive Remnants of War (ERW) annexed to the Convention on Prohibitions Or Restrictions on the Use of Certain Conventional Weapons Which May be Deemed to be Excessively Injurious or to Have Indiscriminate Effects (CCW), adopted on November 28, 2003, at the meeting of the States Parties to the CCW, the Holy See, as it did on June 16, 1997 when it acceded to the Convention and its first four Protocols, „in keeping with its proper nature and with the particular condition of Vatican City State, intends to renew its encouragement to the International Community to continue on the path it has taken for the reduction of human suffering caused by armed conflict”.

With the approval of the fifth Protocol, the CCW is confirmed as a „forward-looking living instrument” of international humanitarian law, intended to address the problems arising from modern armed conflicts and to improve its effectiveness for the protection of civilians and combatants in such situations. Although one could have wished for a greater incisiveness on the Protocol in responding to the problems originating from the ERW, the adoption of this instrument represents an important multilateral tool for the control of arms for humanitarian reasons, capable of calling States to responsibility for the ERW and for damages caused by them.

Zgodnie ze swoim zaangażowaniem w popieranie rozwoju i implementacji prawa humanitarnego przez wszystkie państwa i we wszystkich okolicznościach, Stolica Apostolska jest przekonana, że Protokół V w sposób konkretny promuje kulturę życia i pokoju na podstawie godności osoby ludzkiej oraz nadrzędności rządów prawa poprzez odpowiedzialną, rzetelną oraz konsekwentną współpracę wszystkich członków wspólnoty narodów.”

In keeping with its own commitment to encouraging the development and implementation of humanitarian law on the part of all States and in all circumstances, the Holy See is convinced that the Fifth Protocol signifies a concretely promoting the culture of life and of peace, based upon the dignity of the human person and the primacy of the rule of law, through a responsible, honest and consistent cooperation of all the members of the community of nations.”

Minister Spraw Zagranicznych: *R. Sikorski*